

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

Το περιεχόμενο της ταξικής αγωνιστικής ανασυγκρότησης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος

Η αναχαίτιση της αντεργατικής επίθεσης, τα αιτήματα που οι εργαζόμενοι πρέπει να προβάλουν, τα μέσα διεκδίκησής τους και η πραγματοποίηση νικηφόρων αγώνων, η ενότητα των δυνάμεων της εργατικής τάξης και η ενδυνάμωση της εργατικής συνδικαλιστικής οργάνωσης είναι τα βασικά ζητήματα που μπαίνουν μπροστά στο μαζικό κίνημα. Η πετυχημένη αντιμετώπισή τους συμβαδίζει με την ταξική αγωνιστική ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Συνδέεται αναπόσπαστα με την πάλη για μια ριζική στροφή στον προσανατολισμό του, για μια βαθειά αλλαγή στην πολιτικοσυνδικαλιστική του κατεύθυνση, στην εσωτερική λειτουργία του και την οργάνωσή του. Η ταξική ανασυγκρότηση αποτελεί κύριο καθήκον για τις ταξικές αγωνιστικές δυνάμεις. Η ταξική ανασυγκρότηση είναι μια επίπονη και μακρόχρονη προσπάθεια, με στόχο την αποδυνάμωση και απομόνωση, τελικά, της πολιτικοσυνδικαλιστικής γραμμής που επικρατεί σήμερα στα συνδικάτα και εκφράζεται με αιτήματα συμβιβασμένα ή ενσωματωμένα στην αστική πολιτική, με την περιθωριοποίηση των μαζικών απεργιακών αγώνων και κινητοποιήσεων, με τον εκφυλισμό και την αφυδάτωση της λειτουργίας των συνδικάτων. Η ταξική αγωνιστική ανασυγκρότηση, σαν μια μακρά πορεία πάλης που είναι, σε κάθε περίοδο που διανύει το εργατικό κίνημα παίρνει ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο που προσδιορίζεται από τις θέσεις και την τακτική που διαμορφώνει. **Σήμερα συμπεριλαμβάνει:**

1. Την πάλη για την απόκρουση της αντεργατικής πολιτικής και των μέτρων της εργοδοσίας, για την ανατροπή όλων των αντεργατικών μέτρων που επιβλήθηκαν με τα μνημόνια και μετά από αυτά. Την πάλη ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ, του ΠΑΣΟΚ και των άλλων κομμάτων του ευρωμονόδρομου, της ακροδεξιάς και του φασισμού. Την πάλη ενάντια στην ΕΕ, το ΔΝΤ και τους ιμπεριαλιστές δυνάστες που κηδεμονεύουν την Ελλάδα.
2. Η πάλη αυτή δεν μπορεί να διεξαχθεί αποτελεσματικά αν δεν καταπολεμηθεί στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος ο κυβερνητικός και φιλεργοδοτικός συνδικαλισμός, οι συνδικαλιστικές γραμμές των ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ, ΣΥΝΕΚ, οι οποίες αποτελούν κανάλια περάσματος της αντιλαϊκής πολιτικής. Αν δεν χτυπηθούν και αποδυναμωθούν οι συνδικαλιστικές θέσεις του συμβιβασμού με την πολιτική της ταξικής συνεργασίας και του φιλοευρωπαϊσμού. Παράλληλα, η πάλη για τη συγκρότηση ενός σταθερού ταξικού αγωνιστικού μετώπου, για την ταξική αγωνιστική ανασυγκρότηση οφείλει να έχει στραμμένα τα πυρά της κατά των λαθεμένων κατευθύνσεων που διοχετεύουν οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΚΚΕ στο εργατικό κίνημα, που το επηρεάζουν και το αποδυναμώνουν, με θέσεις ρεφορμιστικές, μισορεφορμιστικές ή σχεταριστικές, καθώς και με διαλυτικές και έξω από ταξικές αρχές αντιλήψεις για το συνδικαλιστικό κίνημα και τις εργατικές κινητοποιήσεις.
3. Την πάλη για να διεκδικήσουν οι εργαζόμενοι με τα συνδικάτα τους αιτήματα για την επανακατάκτηση των δικαιωμάτων τους που σάρωσαν τα μνημόνια και η μετέπειτα επίθεση, και η οποία συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, αιτήματα για το δικαίωμα στη δουλειά και την οικονομική στήριξη των ανέργων, για αυξήσεις στους μισθούς, τα μεροκάματα και τις συντάξεις, για ΣΣΕ, για σταθερή και πλήρη εργασία και την κατάργηση της προσωρινής, μερικής απασχόλησης και όλων των ελαστικών σχέσεων εργασίας, για την υπεράσπιση του 8ωρου-40ωρου-5ήμερου, και για την επαναφορά του διδακτικού ωραρίου των καθηγητών στην προ του 2013 κατάσταση, για την κατάργηση των αντισφαλιστικών νόμων, τη διεύρυνση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων σε ένα σύστημα δημόσιας, κοινωνικής καθολικής ασφάλισης, για ίσα δικαιώματα σε Έλληνες και ξένους εργάτες, για την υπεράσπιση και διεύρυνση των συνδικαλιστικών ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων, για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη, για το σταμάτημα και την ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων. Η υιοθέτηση από τα συνδικάτα αιτημάτων που πραγματικά να συσπειρώνουν και να κινητοποιούν τους εργαζόμενους επιβάλλει την αντιπαράθεση και την απόρριψη αιτημάτων που υποτάσσονται και συμβιβάζονται με την πολιτική κυβέρνησης - ΕΕ - εργοδοσίας, όπως και αιτημάτων τα οποία δεν λαμβάνουν υπόψη τους τις δυνατότητες διεκδίκησης του εργατικού κινήματος και αποτελούν προϊόν μιας κούφιας λεκτικής πλειοδοσίας.
4. Την πάλη για την αναζωογόνηση των μαζικών εργατικών αγώνων. Η στάση ταξικής υποταγής και τα παζαρέματα ταξικής συνεργασίας πρέπει να εξοβελισθούν και τη θέση τους να πάρουν οι οργανωμένες, μαζικές κινητοποιήσεις για τη διεκδίκηση των εργατικών αιτημάτων. Αγωνιστική

ανάκαμψη του εργατικού κινήματος σημαίνει μαζική συμμετοχή στις απεργίες και στις διαδηλώσεις, μαζικές συνελεύσεις να αποφασίζουν τον αγώνα που θα γίνει, στήριξη και προώθηση των εργατικών αιτημάτων με μορφές πάλης που συσπειρώνουν πλατιά τους εργαζόμενους και ανεβάζουν τη μαχητικότητά τους στη συνδικαλιστική πάλη. Σημαίνει συντονισμός των εργατικών αγώνων, αγωνιστική συνεννόηση και συνεργασία των συνδικαλιστικών οργανώσεων, ενωτική κινητοποίηση των εργαζομένων για τη διεξαγωγή νικηφόρων αγώνων, που τονώνουν την εργατική αυτοπεποίθηση και ενότητα.

5. Την πάλη για την αποκατάσταση της δημοκρατικής εσωτερικής ζωής των συνδικάτων ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, για τη μη παραβίαση της οργανωτικής αυτοτέλειάς τους. Για την ανεξαρτησία τους από το κράτος, τους μηχανισμούς της αστικής πολιτικής και της ΕΕ, ανεξαρτησία η οποία με τους πρόσφατους επί πανδημίας δικαστικούς διορισμούς σε ανώτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις έχει ποδοπατηθεί με τον πιο ωμό τρόπο και με την ευθύνη των κυρίαρχων συνδικαλιστικών παρατάξεων. Πράγμα που ως Παρεμβάσεις πολύ σωστά αναδείξαμε και στην ΟΛΜΕ το διάστημα του τέλους της πανδημίας, που οι εκπρόσωποί μας αρνήθηκαν τον διορισμό τους και παραιτήθηκαν από το ΔΣ της Ομοσπονδίας.

6. Την πάλη για την αγωνιστική ενότητα της εργατικής τάξης. Αυτή απαιτεί να παραμερισθούν οι δευτερεύουσες αντιθέσεις ανάμεσα στους εργαζόμενους που προκαλεί η καπιταλιστική εκμετάλλευση και οι λεγόμενες “νέες” εργασιακές σχέσεις που διαχωρίζουν τους εργαζόμενους σε κατηγορίες σταθερής και πλήρους απασχόλησης, μερικής και προσωρινής απασχόλησης, δανειζόμενους ή ενοικιαζόμενους, με δελτία παροχής, ωρομίσθιους, μετανάστες, ανέργους κλπ., απέναντι στην τάξη των εργοδοτών. Την απόρριψη συνδικαλιστικών θέσεων που συμβιβάζονται με τέτοιους διαχωρισμούς και πρακτικών, που στη βάση αυτών των διαχωρισμών αρνούνται την ένταξη εργαζομένων στα υπάρχοντα συνδικάτα, πράγμα που νικηφόρα επιβάλαμε εδώ και πολλά χρόνια στις Εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες.

7. Τη μαζικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων που υπάρχουν με την προσπάθεια να δραστηριοποιηθούν και να πάρουν μια αγωνιστική πνοή, με το χτύπημα της γραφειοκρατικής λειτουργίας και την αποκατάσταση της δημοκρατικής λειτουργίας τους, την ενίσχυση της εργατικής συμμετοχής στη συνδικαλιστική ζωή με ποικίλες πρωτοβουλίες.

8. Το στήσιμο συνδικαλιστικών οργανώσεων εκεί όπου έχουν διαλυθεί ή δεν έχουν υπάρξει ποτέ, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα. Αυτό περιλαμβάνει την αναζωογόνηση ΕΛΜΕ που έχουν πέσει σε αδράνεια, την πιθανή ίδρυση ΕΛΜΕ σε περιοχές που για διάφορους λόγους δεν εκπροσωπούνται, την πιθανή συνένωση μικρών ΕΛΜΕ ή την κατάτμηση μεγάλων κλπ.

9. Την πάλη για τη συνδικαλιστική οργάνωση των ανέργων, των μερικά και προσωρινά απασχολούμενων, των δανειζόμενων ή ενοικιαζόμενων εργαζομένων, των ωρομίσθιων, όσων προσφέρουν μισθωτή εργασία με δελτία παροχής υπηρεσιών, των μεταναστών εργατών, με το άνοιγμα των συνδικάτων προς αυτούς τους ανοργάνωτους εργαζόμενους, που πρέπει να συμπεριλάβει τη συναδελφική βοήθεια για την αντιμετώπιση των προβλημάτων τους και την προβολή και διεκδίκηση αιτημάτων που τους αφορούν. Την τροποποίηση Καταστατικών για να μπορούν να ενταχθούν και εργαζόμενοι με διαφοροποιημένη σχέση εργασίας στα σωματεία, τη σύσταση επιτροπών στα σωματεία, στις Ομοσπονδίες, στα Εργατικά Κέντρα, που να ενεργοποιηθούν για τη σύνδεση των ανοργάνωτων εργαζομένων με το συνδικαλιστικό κίνημα, την εξεύρεση κι άλλων μορφών συνδικαλιστικής οργάνωσής τους, κλπ.

10. Την ανάπτυξη της εργατικής αλληλεγγύης και συμπαράστασης τόσο με το να στέκεται η μια συνδικαλιστική οργάνωση δίπλα στην άλλη, ειδικά όταν ξεσπούν αγώνες και επιχειρείται η αυταρχική κατάτμνξή τους, όσο και με τη δημιουργία μορφών ή και οργανώσεων εργατικής αλληλοβοήθειας.

11. Την ενότητα της συνδικαλιστικής οργάνωσης της εργατικής τάξης, που οικοδομείται πρώτα απ’ όλα πάνω στη βάση μιας ταξικής αγωνιστικής γραμμής για τα εργατικά προβλήματα, αλλά και στον ακόλουθο άξονα για τη δομή της: **Μία ανώτατη συνδικαλιστική οργάνωση – ένα Εργατικό Κέντρο σε κάθε περιοχή – μία Ομοσπονδία σε κάθε κλάδο εργαζομένων – ένα σωματείο σε κάθε χώρο δουλειάς.**

12. Την πάλη των δυνάμεων του ταξικού αγωνιστικού συνδικαλισμού μέσα στα συνδικάτα, πρωταρχικά στα πρωτοβάθμια σωματεία, που αποτελούν την πρώτη γραμμή συνδικαλιστικής μάχης και ένωσης με τους εργαζόμενους, με στόχο την αλλαγή συσχετισμού δυνάμεων στο συνδικαλιστικό κίνημα υπέρ της ταξικής αγωνιστικής γραμμής. Την ανάπτυξη συνδικαλιστικής δράσης και πέρα από τα περιορισμένα -συχνά αποπνικτικά- όρια που θέτει η ρεφορμιστική πολιτική των συνδικαλιστικών ηγεσιών (που

σημαίνει οι ταξικοί συνδικαλιστές να παραμένουν αγωνιστικά δραστήριοι και όταν τα συνδικάτα εγκλωβίζονται σε αδράνεια από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, να απευθύνονται ενεργητικά στους εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς, για την αντιμετώπιση προβλημάτων με αγωνιστικές πρωτοβουλίες, επιτροπές αγώνα, συντονισμούς πρωτοβάθμιων σωματείων, κλπ, που αναδεικνύουν αιτήματα των εργαζομένων και ασκούν ταυτόχρονα πίεση στη συνδικαλιστική ηγεσία).

13. Χρειάζεται να τονίσουμε πως, κατά τη γνώμη μας, η ταξική αγωνιστική ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος πορεύεται παράλληλα και με την πορεία της ανασυγκρότησης του αριστερού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Το δυνάμωμα του πραγματικού αριστερού κινήματος σπρώχνει μπροστά και την ταξική αγωνιστική ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος και, αντίστροφα, το προχώρημα της ταξικής αγωνιστικής ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος τροφοδοτεί την πάλη για την ανασυγκρότηση του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος. Οι δύο αυτές διαδικασίες είναι αλληλένδετες με μια καθορισμένη σχέση. Η πραγματική αριστερή πολιτική είναι η κινητήρια, καθοδηγητική δύναμη της γραμμής του ταξικού αγωνιστικού συνδικαλισμού. Η στέρη σύνδεση με την πραγματική αριστερή πολιτική είναι εκείνη που διασφαλίζει στην ταξική αγωνιστική γραμμή σαφή προσανατολισμό, σταθερή ώθηση, συνέπεια.